

(z povídky Láska online)

Moje první holka, se kterou budu chodit a milovat se! Jaké to asi bude? A budu to vůbec umět? Ale co, na internetu jsem toho viděl víc než dost. Jen nevím, jestli je dobré mít hned na začátek takovou dračici.

To lákání je oboustranné☺. Tady je tak krásný večer, jako stvořený k procházkám ve dvou...

Snad první z mých textovek, která nelhala. Za hlubokých úvah, probíhajících oběma centry myšlení, jsem dojel až k nám na sídliště. Kdyby tu teď byla se mnou, šli bychom k Počernickému rybníku, posadili bychom se na hrázi, a až by nás pohled na rybník, centrováný ostrůvkem, omrzl, udělali bychom čelem vzad a šli na něco dobrého do restaurace Léta páně... A pak zase ven, pomalu, vážice každý moment, kdy dýcháme stejný vzduch, kdy její vlasy pohladí mé předloktí, kdy se má ruka dotkne její tváře, změkčené odlesky zapadajícího Slunce...

Posadím se na lavičku u dětského hřiště. Dnes nepospíchám domů na internet, dnes ne, chci být ještě chvíli mezi lidmi. Na prolézačkách uzrály celé trsy dětí, pro něž je pískoviště Saharou a hodina věčnosti... Od těch nejmenších až po předmladíčky, kteří se už pomalu rozhlížejí za hranice hřiště. A mezi nimi pár děvčátek, může jim být osm nebo třeba jedenáct a jejich nožky už teď dávají tušit, v jak čarokrásné květy tahle poupátka jednou vyrostou. A to moje, už doširoka rozkvetlé, mi píše:

Bylo by krásné jít se teď spolu projít... Tady je taky hezky a mně je taky trochu smutno☹. A ještě mi napište, jaké se Vám líbí ženy☺.

To je jasná výzva! Ale protože o ní nic nevím, nemůžu odpovědět tak, aby jí to zalichotilo. Jdu domů, teď už se musím soustředit, a taky se mi zastesklo po internetu, láska neláska. Zapínám kamaráda bez hranic a odpovídám:

Mám rád ženy milé a inteligentní, které umí psát a číst, ženy, které vědí, že nejlepší schránkou pro krásnou duši je krásné tělo...

Než bys projel jednu sekci pornostránek, je tady odpověď:

To jste napsal nádherně, úplně mi to vyrazilo dech... A jaké ještě☺?

Internet mi podává pomocnou obrazovku:

A taky mám rád ženy, které si umí užít smyslné chvíle s jinými ženami...

Napjaté čekání si krátím prohlížením stránek s právě takovými. Trochu se bojím, jestli jsem to nepřehnal. Letní den, po půli srpna už zklidněný veterán, zvolna předává štafetu noci. A když se setmí úplně, přijde zpráva, která sice nezní úplně tak, jak jsem chtěl, ale přesto se mi uleví:

Tak to Vás musím zklamat, já to mám jasně rozdané žena+muž. Mám spoustu kamarádek, které se milují navzájem a neustále mě k tomu zvou, ale na tohle já nejsem. A Vy (myslím, jestli máte rád muže☺)?

Hned si vzpomenu na kolegu Bartka. Je sice mnohem vzhlednější než třeba Laděna, ale to neznamená, že bych s ním hned musel pod deku. A na hochy se nedívám dokonce ani na internetu, takže to snad mám taky jasně rozdané:

Já jsem na tom stejně, příležitosti ke kontaktu se stejným pohlavím mám spoustu – to víte, reklama, natáčení... ☺. Ale nikdy jsem jich nevyužil a ani nevyužiju. Jak trávíte večer? Určitě mnohem zábavněji než já, přikovaný k pracovním úkolům, které jsem nestihl vyřešit kvůli dnešnímu natáčení ☺.

A ona píše:

Kdepak, jsem taky sama. V postýlce...

Rozčilením zapomínám kliknout na ukázkou z videa tří mamin, které jejich zaneprázdnění manželé opustili u bazénu. Třesoucí se rukou píšu:

A co máte na sobě? Musí na Vás být krásný pohled...

Odpověď je rychlá a prostá:

Vůbec nic... A nějak se mi ještě nechce spát...

(z povídky Advent)

Radši půjdu něco dělat, řekl si. Zamáčkl cigaretu a s ní i poloměkké rozpoložení a vydal se nad pódium. V úterý se zasekla opona, musí se na to podívat. Vystoupil po schůdkách nad provaziště a octl se tak nad chodbou se šatnami účinkujících. Vtom uslyšel klapot kozaček. Přikrčil se na svém můstku, jako kdyby tam páchal bůhvíjakou nepravost. A byla to ona! Zaťukala na první dveře. Žádná odezva.

Ten váš je až za těmi třetími, málem jí shora poradil, ale opanoval se a napjatě sledoval, co se bude dít. Žena zaťukala na druhé, počkala a poté přistoupila ke třetím, posledním. Chvilí zaváhala a pak tiše zaklepala.

„Ano?“ ozvalo se zevnitř.

„Ondřeji... To jsem já, můžu dál?“ zašeptala třesoucím se hlasem.

„Ty, Karolínó? A proč?“

„Chci tě vidět... a mluvit s tebou...“

„Aha... tak moment.“

Asi se převléká, řekl si správce. Za chvíli ji pustí dovnitř, já už nic neuslyším, a hlavně: dva lidi budou spolu, zatímco já... Ucítil poryv závisti, tak silný, že ho málem shodil na ošlapaná prkna jeviště.

Cvak.

„Nechci s tebou mluvit.“

„Ty se přede mnou zamykáš?“

„Jo.“

„A proč se mnou nechceš mluvit?“

„Protože se snažím žít bez tebe.“

„Ale já těch třicet let pořád chodím na tvoje koncerty!“

„Já vím.“

„Tak proč se nikdy nepodíváš do lóže?“

„Proč bych se tam díval, když vím, že tam jsi?“
„Pust' mě dovnitř...“
„Už jsem tě pustil dovnitř... Do svého srdce, ale ty jsi z něj odešla. Tak proč se vracíš?“
„Nikdy jsem neodešla, to tys mě odehnal.“
„A to jsem se měl dívat na to, jak máš jiný chlapy a jednoho z nich dokonce miluješ?“
„Nikoho jsem neměla a nemilovala.“
„Ale milovala... A tím to pro mě skončilo. Zabila jsi moje srdce, zabila jsi ve mně chlapa, třicet let jsem sám a budu tak až do smrti. Tak co ještě chceš?!“
„Chci s tebou mluvit,“ opakovala nešťastně.
„Můžeš mluvit s těma chlapama, kterýs měla po mně a vlastně i za mě.“
„Ale já jsem ti tehdy říkala, že neumím žít bez lásky a vášně.“
„O tom žádná,“ odušil hořce za zavřenými dveřmi. „Přišla mi líčit svůj milostnej život?“
Plakala.
„Měla jsem nějaký partnery, ale co jsem mohla dělat, když jsi se mnou *ty* nechtěl bejt? A to, co bylo ještě v době, kdy jsme byli spolu, se stalo jen proto, jak ses ke mně tehdy choval. Ale rozhodně to nebyla láska.“
„Jasně, takže mi přicházíš říct, že je všechno moje vina. Ale to už se opakuješ. A že to tehdy nebyla láska, cos měla s tím hajzlem, to už jsem taky slyšel, že ti akorát řek, jak ti to sluší, a tím tě hned sbalil, protože ti byl tak sympatickej, na rozdíl ode mě, kterej pro tebe udělal tisíce a jednu věc, ale zrovna v tu dobu ti to nějak neříkal nebo co. Máš něco novýho?“
„Ty jsi tak... tak nesmiřitelněj!“ vykřikla.
Kdyby jen viděla dovnitř! V zašlém křesle se choulí starý muž, jehož věčná láska za ním konečně přišla. Po třiceti osamělých Vánocích! Ona, která mu tehdy tak ublížila, ale které současně ublížil i on. Jenže... Byl hrdý tehdy a je hrdý i teď, celé jeho tělo je prosyceno nekontrolovatelnou hrdostí. A ta svého nositele nezahřeje, ale spálí.

(z povídky Nevyžádaný model)

Hodina značně pokročila. Přítomní se kojili marnou nadějí, že po vypití dvou lahví zelené konečně zmlknu. Opak byl pravdou a proud mé řeči, ve kterém se ovšem nemotorně převaloval opilý jazyk, neustával ve svém klikatém toku.
„Slušná prá... práce ty vole,“ obrátil jsem se k mladíkovi, který vypadal tak decentně, že zřejmě nikdy ani neonoval. „Kdybys... kdybys... kdybys tam s nima víš co, ale já tam jen stojím, jen já, on ne, protože jsem stra... strašně unaveněj... Někdy roz... roztáhnu nohy, když to chtěj, ale to voni, já jsem jen model...“
Chlapec se usmál. Jeho anorektická přítelkyně ho za to zpražila pohledem.
„No řekni, co... co je na tom se svlí... svlíknout před cizíma lidma... No řekni... Nebo... nebo si to zkus...“ pravil jsem otcovsky a vyžahl další sklenku bulharského koňaku, který si hrdě a zcela neprávem říkal Napoleon (když si na to vzpomenu, je mi šoufl ještě po letech).
V bytě zřejmě už bývalých přátel se rozhostilo trapné mlčení, přerušované jen mým nátlakem na nebohého exekutivce: „Ty vole... No svlíkni se a uvi... uvidíš, že to nic není... Jestli se ne... nesvlíkneš, tak...“
Podotýkám, že jsem mírumilovný člověk a že jsem naléhal pouze slovně, přičemž jsem se snažil o přátelský tón, jímž matador ve svlékací branži zaučuje nadějnýho zelenáče. Hoch ale nejevil chuť vstoupit do cechu neoděných modelů. Obrátil jsem se tedy na ostatní, ovšem se stejným výsledkem.
„No jo, fra... frajeři, si myslíte, že když cho... chodíte do úřadu, že jste něco jako... jako... Ježíš, to je hodin,“ zarazil se můj opilý pohled o ručičky pendlovek na stěně. „Čty... čtyři, to začíná odpo... odpo... odpo ateliér,“ vyděsil jsem se.

Času opravdu nebylo nazbyt. Profesoři kreslení byli vesměs přátelští, jenže nedochvilnost netolerovali ani u studentů a tím méně u modelů – vždyť pokud se opozdili, museli na ně všichni ostatní čekat. Strhal jsem ze sebe šaty a tak, jak jsem byl zvyklý, jsem se předpisově postavil s rukama podél těla a nohama mírně rozkročenýma.

(z povídky Sladké (půl)maratonky)

Snad jen pohled na vlnadné české běžkyně mě ještě drží při životě... Kilometry se vlečou jako smůla plačícího stromu a plakat se chce i mně – nejvíc na šestnáctém kilometru v Libni. Do cíle zbývá ještě celých pět a já si kladu otázku, zda jsem připraven na odchod z tohoto světa. Vtom mě předbíhají dvě prdelaté Britky. Tváří se svěže a vesele a jedna z nich povídá své kamarádce:

„Jsem fakt vzrušená.“

Kolegyňka opáčí s šelmovským úsměvem:

„A já mám pocit, jako bych se právě udělala!“

Konec. Já nejsem po celou dobu schopen jediné topořivé představy, natožpak libých pocitů (jediná myšlenka týkající se sexu je ta, zda ho budu ještě někdy schopen).

Nadržené poddané Jejího Veličenstva byly také posledními ženami, jež můj rozostřený zrak dokázal na trati skenovat. Zbytek kalvárie trávím křečovými přísunými vpřed se zrakem upřeným k pohupující se zemi, podoben pavouku, jemuž utrhalí všechny nohy kromě dvou.

(z povídky Kleopatřin nos)

V místnosti jsme byli sami muži, a tak zabavit se pohledem či představami „co by, kdyby“ nebylo dost dobře možné. V takové situaci přicházejí vhod vymoženosti moderní doby, které nám umožní flirtovat, aniž bychom museli zvednout zpohodlněly zadek a jít na věc. A protože jsem se těsně předtím během koncertu ve Vagonu spřátelil s jednou moc zajímavou fanynkou, měl jsem o adresátce jasno.

Zajímavost oné holčiny spočívala nejen v přitažlivém zevnějšku, ale i v tom, jak mně – jí neznámému saxofonistovi – horlivě líčila své lesbické eskapády a pozorovala, co to se mnou udělá. Další sblížení utnula typická výmluva na poslední metro, ovšem číslo jsem ještě vymámit stačil. A šedivé dopoledne, strávené tím, co mě ve skutečnosti ani trochu nezajímalo, bylo jako stvořené pro pokračování v necudném rozhovoru. Vytáhl jsem tedy papírový diář, kam jsem si zapsal její číslo – v den koncertu jsem totiž potratil telefon a v novém jsem ještě neměl nic uloženo.

Ahoj, jak se máš? A co dělají holky☺? nahodil jsem udičku a tvářil se, že diskrétně zjišťuji doplňující informace pro potenciálního klienta. Ten trůnil naproti mně a žvanil tak bohapustě, že starý fikus, jak by zapěl Michael Kocáb, tiše uvažoval.

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat:

Kdopak mi to píše? A není to omyl???

To mě trochu zaskočilo. Polkl jsem korporátní kávu a napsal:

Kdepak omyl, Tvůj oblíbený saxofonista Pepson!

„Takže takto by to mohlo vyjít levněji, co si o tom myslíte?“

„Pardon...? Ano, jistě, naprosto s vámi souhlasím,“ zatvářil jsem se vševědoucně, když mě jeden z přítomných manažerů vyrušil z napjatého očekávání, co Kamilka odpoví.

„Tak to mám teda radost,“ ušklíbl se a jistě mu neušlo, že pluji na jiných vlnách.

Tak to mám teda radost, zněla Kamilčina odpověď.

Můj údiv nad touto kompliancí (vsad'te se, že do deseti let najdete tohle slovo ve Slovníku spisovné češtiny) vystřídalo přemýšlení, zda to myslí doopravdy – tedy ona, nikoli bezpohlavní manažírek.

Jak jinak☺. Nějak jsme to o té Tvé náklonnosti ke stejnému pohlaví – a nejen pohlaví – nedopovídali. Kdy to napravíme?

Odpověď přišla ještě dřív, než jsem si stačil dolít kávu z termosky, kterou nám sem přinesla recepční, aby nemusela odbíhat od online horoskopu:

Milý pane saxofonisto, a co bychom jako měli dopovídat?

No přece ta Tvá holčičí dobrodružství... To si moc rád poslechnu... Nebo ještě radši prohlídnu... Moc mě to zajímá... Pod oblekem od nebožtíka OP Prostějov jsem ucítil příjemné pnutí, a tak jsem přešel do osobnější roviny.